

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 227/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. L. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 86/2011 a jeho uznesením z 22. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a obsah sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2012 doručená sťažnosť V. V. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský

súd“) vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 86/2011.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 479/2011, do ktorého ústavný súd nahliadol, bol zistený tento skutkový stav:

2.1 Sťažovateľ bol uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru z 29. novembra 2002 obvinený z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 250 ods. 1 a 5 a § 9 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Ďalším uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru zo 6. mája 2004 bol sťažovateľ obvinený z trestných činov nezaplatenia dane a poistného a krátenia dane a poistného podľa § 148b ods. 1 a 2 a § 148 ods. 1 a 3 citovaného zákona. Obe trestné stíhania boli nakoniec spojené do jedného a vedené Úradom boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru v Bratislave. Keďže sťažovateľ sa nezdržiaval v mieste jeho trvalého bydliska, bol 8. októbra 2004 vydaný príkaz na jeho zatknutie a následne boli uznesením vyšetrovateľa z 22. septembra 2005 obe uvedené trestné konania prerušené.

Sťažovateľ bol na základe vydaného príkazu zatknutý v B. 9. mája 2011 a uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 1181/2004 z 11. mája 2011 bol vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (v znení zákona č. 650/2005 Z. z.) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v znení účinnom do 31. októbra 2011 s tým, že väzba začala 9. mája 2011 o 12.10 h. Až pri rozhodovaní o väzbe bolo sťažovateľovi doručené uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 29. novembra 2002. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby krajský súd zamietol uznesením sp. zn. 2 Tpo 39/2011 z 25. mája 2011.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, ktorú ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 509/2011-16 z 3. novembra 2011 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 Sťažovateľ ďalej 26. septembra 2011 podal Krajskej prokuratúre v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú odôvodnil tým, že

- aj keď sa nezdržiaval v mieste trvalého pobytu, neskrýval sa a nechcel sa vyhýbať trestnému stíhaniu, pretože o trestnom stíhaní vôbec nevedel,
- po realizácii procesných úkonov (výsluchu sťažovateľa vyšetrovatelkou) neexistujú ďalšie dôvody väzby,
- jeho syn ukončuje štúdium na vysokej škole a sťažovateľ chce stáť pri ňom; zdržiavať sa mal naďalej u svojej sestry v P. na adrese, ktorú uviedol.

Prokurátorka krajskej prokuratúry tejto žiadosti nevyhovela a 4. októbra 2011 ju predložila okresnému súdu na rozhodnutie. O nevyhovení žiadosti ani o jeho dôvodoch však sťažovateľa neupovedomila. Okresný súd 6. októbra 2011 nariadil na 26. október 2011 o 8.45 h výsluch sťažovateľa týkajúci sa jeho žiadosti. Predvolanie na výsluch bolo krajskej prokuratúre, sťažovateľovi i jeho obhajkyňi okresným súdom expedované 12. októbra 2011, pričom krajská prokuratúra aj sťažovateľ ho prevzali 14. októbra 2011. Obhajkyňi sťažovateľa bolo upovedomenie o termíne doručované poštou, podľa údajov z poštového podacieho hárku bolo podané až 21. októbra 2011 a obhajkyňa ho podľa doručenky prevzala až 25. októbra 2011, teda deň pred určeným termínom.

Sťažovateľ podaním z 24. októbra 2011 podaným prostredníctvom obhajkyne a doručeným okresnému súdu osobne v ten istý deň rozšíril svoju žiadosť o prepustenie z väzby o žiadosť o nahradenie väzby sľubom. V tomto podaní uviedol, že

- podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa z 29. novembra 2002 o vznesení obvinenia, keďže spochybňuje svoju účasť na skutkoch v ňom opísaných,
- trestnému stíhaniu sa vyhýbať nechcel, pretože o ňom nemal vedomosť, a v čase podania žiadosti spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní,
- pre prípad prepustenia z väzby dáva písomný sľub, že nebude páchať trestnú činnosť a povedie riadny život a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré mu budú uložené.

Sťažovateľ taktiež zopakoval svoje rodinné dôvody na prepustenie z väzby.

2.3 Okresný súd konajúci sudcom pre prípravné konanie rozhodoval o oboch žiadostiach sťažovateľa (sp. zn. 0 Tp 479/2011) na procesnom úkone, ktorý bol označený ako „verejné zasadnutie“, 26. októbra 2011 o 8.45 h za prítomnosti sťažovateľa, jeho

obhajkyne, prokurátorky krajskej prokuratúry a zapisovateľky, kde sťažovateľ a vypočul. O tomto verejnom zasadnutí bola vyhotovená zápisnica, v ktorej sa uvádza:

„Sudca pre prípravné konanie oboznámil predmet verejného zasadnutia. Predmetom VZ je žiadosť obvineného... o prepustenie z väzby na slobodu.

Predstúpil obvinený..., ktorý udáva: Trvám na svojej žiadosti a písomnom sľube podľa písomného podania.

Vyjadrenie obhajkyne: Trvám na písomne podanej žiadosti.

KP (krajská prokurátorka, pozn.): Poukazujem na písomné stanovisko prokuratúry zo dňa 3. 10. 2011, hlavne na skutočnosť, že na obvineného bol vydaný príkaz na zatknutie, ktorý bol realizovaný až po 6,5 roku a vzhľadom na jeho spôsob života mám za to, že uňho naďalej trvajú dôvody väzby v nezmenenej podobe. Preto navrhujem, aby súd žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a neprijal jeho písomný sľub ako náhradu väzby.

Bolo vyhlásené uznesenie

I.

Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. sa žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zamietla s tým, že uňho naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

II.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. súd neprijíma písomný sľub obvineného ako náhradu väzby.

Sudca pre prípravné konanie uznesenie vyhlásil, odôvodnil a podal poučenie o opravnom prostriedku.

Vyjadrenia:

Obvinený po porade s obhajkyňou: Podávam sťažnosť, ktorú písomne zdôvodním do troch dní.

Prokurátor: Vzdávam sa sťažnosti.“

V písomnom vyhotovení uvedeného uznesenia okresného súdu sa okrem rekapitulácie obsahu žiadostí sťažovateľa uvádza:

„Po preskúmaní spisového materiálu a výsluchu obvineného súd dospel k jednoznačnému záveru, že u obvineného naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno a) Tr. por. v nezmenenej podobe. Vzatiu obvineného do väzby predchádzalo

vydanie príkazu na jeho zatknutie a to dňa 8. 10. 2004, čiže k jeho realizácii došlo skoro až o 6 a pol roka. Po túto dobu nebolo možné príkaz na zatknutie zrealizovať, nakoľko sám obvinený uviedol, že je bezdomovec, nemal trvalé bydlisko, žil a prespával na rôznych miestach. Je tu teda dôvodná obava, že by sa obvinený v prípade prepustenia na slobodu opätovne úspešne skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. hroziacemu trestu.

Vzhľadom na už uvedenú dobu realizácie príkazu na zatknutie obvineného, povahu prejednávaneho prípadu ako i osobu obvineného, súd nepovažoval jeho písomný sľub za dostatočnú náhradu väzby, preto ho neprijal.“

Uznesenie bolo expedované okresným súdom 4. novembra 2011 a bolo doručené sťažovateľovi a krajskej prokuratúre 7. novembra 2011. Obhajkyňi bolo opäť doručované poštou, podľa údajov poštového podacieho hárku bolo podané až 11. novembra 2011 a obhajkyňou bolo prevzaté 15. novembra 2011.

2.4 Sťažovateľ už 27. októbra 2011 podal prostredníctvom obhajkyne okresnému súdu písomné vyhotovenie ohlásenej sťažnosti, v ktorej namietal, že

- uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 29. novembra 2002 mu bolo doručené až pri jeho výsluchu 24. augusta 2011 a že dovtedy o tomto trestnom stíhaní nemal vedomosť,

- proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť pre nezrozumiteľnosť skutku, o ktorej však nebolo rozhodnuté,

- prokurátor krajskej prokuratúry ho neupovedomil o tom, že nevyhovel jeho sťažnosti o prepustenie z väzby, a nedoručil mu ani svoje stanovisko k žiadosti,

- upovedomenie o termíne výsluchu 26. októbra 2011 bolo jeho obhajcovi doručené len deň pred týmto termínom.

Okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti už 7. novembra 2011, teda ešte pred doručením napadnutého uznesenia obhajkyňi sťažovateľa.

2.5 Krajský súd potom, ako si 15. novembra 2011 vyžiadal od vyšetrovateľa doplňujúce podklady, vo veci 22. novembra 2011 vykonal neverejné zasadnutie, na ktorom vyniesol sťažnosťou napadnuté uznesenie sp. zn. 3 Tpo 86/2011. Po rekapitulácii priebehu

konania a obsahu sťažnosti krajský súd opísal časový sled jednotlivých uznesení vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, vylúčení na samostatné konanie, prerušenie trestného stíhania a pokračovaní v trestnom stíhaní, z čoho vyvodil:

„Vznesené námietky obvineného, ktoré sa týkali postupu orgánov prípravného konania preto neboli opodstatnené a bolo možné si ich vyjasniť preštudovaním spisového materiálu, ktorý tak obvinenému ako aj obhajcovi bol vždy k dispozícii. Je plne v kompetencii týchto orgánov prípravného konania aj rozhodovanie o žiadosti obvineného na zastavenie trestného stíhania, lebo jeho trestná vec je t.č. v štádiu prípravného konania.

Pokiaľ obvinený namietal aj to, že obhajca prevzal predvolanie k jeho výsluchu len deň pred jeho výsluchom je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe na základe vydaného príkazu na zatknutie sudca pre prípravné konanie, ktorý obvineného prevezme, postupuje v zmysle ustanovenia § 73 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého nemá zákonnú povinnosť k výsluchu predvolať obhajcu. V danom prípade však už ide o rozhodovanie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby a nie o vzatí obvineného do väzby.

Preskúmaním dôvodov pre ktoré obvinený bol vzatý do väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a Tr. por. dospel krajský súd k zhodnému záveru so súdom I. stupňa, že u obvineného aj naďalej trvá obava, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemá stále bydlisko a hrozí mu vysoký trest.

Táto obava je založená na konkrétnych skutočnostiach, ktoré sa týkajú najmä osoby obvineného. Ako obvinený sám uviedol, nemá stále bydlisko, býva kde sa dá, je bezdomovec. Jeho trestné stíhanie muselo byť prerušené a bol na jeho osobu vydaný príkaz na zatknutie. Tento príkaz nebolo možné zrealizovať po dlhú dobu 6 a pol roka.

Dôvody pre ktoré obvinený žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, aby mohol pomáhať a podporovať svojho syna počas štúdia na vysokej škole nijako neovplyvňujú konkrétne skutočnosti na základe ktorých bolo rozhodnuté o vzatí obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a Tr. por.

Správne preto rozhodol Okresný súd keď žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zamietol ako nedôvodnú.“

Spis spolu s písomným vyhotovením uznesenia bol 5. decembra 2011 vrátený okresnému súdu a 6. decembra 2011 dal sudca pokyn na jeho doručenie účastníkom

konania. Uznesenie bolo okresným súdom expedované 8. decembra 2011 a bolo doručené krajskej prokuratúre 12. decembra 2011 a obhajkyňi 19. decembra 2011. Sťažovateľovi toto uznesenie (podľa údajov k 12. februáru 2013) doručené nebolo, pretože bol medzičasom (9. decembra 2011) na základe príkazu prokurátora krajskej prokuratúry prepustený z ústavu na výkon väzby a na adrese trvalého pobytu sa mu zásielku poštou doručiť nepodarilo. Na adresu jeho sestry, ktorú sťažovateľ uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby ako adresu, na ktorej sa bude zdržiavať po prepustení, mu uznesenie doručované nebolo.

3. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu smeruje sťažnosť sťažovateľa, pričom v samotnom jej texte sú obsiahnuté v podstate štyri okruhy námietok:

- a) nedoručenie stanoviska krajskej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie z väzby,
- b) súdy o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nerozhodli s osobitnou starostlivosťou,
- c) súdy o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nerozhodli urýchlene,
- d) oneskorené upovedomenie jeho obhajkyne o termíne výsluchu 26. októbra 2011.

3.1 V sťažnosti sťažovateľ ďalej opisuje takmer celý priebeh jeho trestného stíhania od vznesenia obvinenia cez jeho prerušenie, následné zatknutie a vzatie do väzby, opakujúc pritom v podstate tie isté argumenty, ktoré už uviedol v sťažnosti odmietnutej ústavným súdom uznesením sp. zn. II. ÚS 509/2011, ale aj v jeho žiadosti o prepustenie z väzby a v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Výslovne ústavnoprávnu argumentáciu sťažnosť takmer neobsahuje, hoci je sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátkou a v takom prípade je takáto argumentácia viac než žiaduca. Konkrétne (spravidla vždy len jednou vetou) odôvodnenie jednotlivých sťažnostných bodov (pozri predchádzajúci bod 3) je v texte sťažnosti roztrúsené na viacerých miestach, za relevantné odôvodnenie tak možno považovať v podstate tieto časti sťažnosti (zvýraznenie textu podľa originálu):

«O prepustenie z väzby v zmysle ust. § 79 ods. 3 Tr. por. sťažovateľ požiadal podaním zo dňa 26. 9. 2011, adresovaným na Krajskú prokuratúru Bratislava. Krajská prokuratúra Bratislava na jeho žiadosť vôbec nereagovala. Ani sťažovateľa ani jeho obhajcu neupovedomila o tom, že jeho žiadosti o prepustenie na slobodu nevyhovuje, a že ju predložila so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie...

Postupom okresného súdu bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu, nakoľko okresný súd neupovedomil obhajcu sťažovateľa o úkone riadne a včas. Upovedomenie obhajcu, ktoré bolo podľa poštovej pečiatky podané na poštu až dňa 21. 10. 2011 (v piatok), neobsahovalo označenie úkonu, ktorý sa mal uskutočniť dňa 26. 10. 2011 (v stredu) na Okresnom súde Bratislava I o 8,45 hod., č. dv. 19. Obhajcovi sťažovateľa bolo doručené až dňa 25. 10. 2011 (v utorok), ergo jeden deň predchádzajúci dňu úkonu, a teda s poukazom na ust. § 292 ods. 4 Tr. por. nebola dodržaná päťdňová lehota na prípravu. Uvedený nedostatok nebol odstránený ani pri samotnom úkone; do zápisnice o výsluchu nebolo pojaté žiadne vyhlásenie oprávnenej osoby, že súhlasí so skrátením lehoty.

Nakoľko ani sťažovateľ, ani jeho obhajca, nedostali v súvislosti s podanou žiadosťou o prepustenie z väzby žiadne upovedomenie od prokurátora, stanovisko prokuratúry bol preto povinný doručiť sťažovateľovi a jeho obhajcovi vopred pred úkonom okresný súd, čo však neurobil. Sťažovateľ teda nemal možnosť pred verejným zasadnutím reagovať na argumenty prokuratúry. Nedoručenie stanoviska prokuratúry obvinenému ako druhej strane kontradiktórneho konania vytvorilo stav nerovnosti strán v konaní pred súdom, čo je v rozpore s kontradiktórnosťou konania a so zásadou „rovnosti zbraní“ ako súčasťou práva na spravodlivý proces. Táto nerovnosť nebola odstránená ani pri úkone na súde prvého stupňa, ani v opravnom konaní.

Napriek týmto procesným nedostatkom sa dňa 26. 10. 2011 uskutočnil na Okresnom súde Bratislava I úkon, ktorý je v zápisnici o výsluchu č. k. 0Tp 479/2011 označený ako verejné zasadnutie...

Rozhodnutie (krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 86/2011, pozn.) sťažovateľ považuje za nepreskúmateľné, pretože sa krajský súd vôbec nevyporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa procesných nedostatkov a s poukazom na ust. § 79 ods. 2 Tr. por. nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu ohľadom trvania dôvodov väzby, a nielenže nepostupoval urýchlene, ale ani s osobitnou starostlivosťou. Dôkazom v tomto smere je príkaz na prepustenie z väzby na slobodu, ktorý vydala Krajská prokuratúra Bratislava dňa 9. 12. 2011 pod spis. zn. 2Kv 96/05-102.

Dĺžka doby (skoro tri mesiace), ktorá uplynula od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu dňa 26. 9. 2011 do doručenia zamietavého rozhodnutia Krajského súdu

v Bratislave dňa 19. 12. 2011 je neprimeraná s poukazom na zásadu urýchleného konania...»

3.2 Na základe uvedených námietok sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo 86/2011 porušil práva V. V., uvedené:

a) v čl. 5 ods. 4 Dohovoru..., čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy..., ako aj čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny... v súvislosti s nedoručením stanoviska prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby,

b) v čl. 5 ods. 4 Dohovoru..., čl. 17 ods. 2 Ústavy..., ako aj čl. 8 ods. 2 Listiny... v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby,

c) v čl. 5 ods. 4 Dohovoru..., čl. 17 ods. 2 Ústavy..., ako aj čl. 8 ods. 2 Listiny... v súvislosti s právom na obhajobu.

2. V. V. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 7 000,- €..., ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť mu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

3. V. V. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Posúdenie veci ústavným súdom

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval, pričom ju skúmal z hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Skôr, než ústavný súd pristúpil k preskúmaniu jednotlivých námietok sťažovateľa, musel sa zaoberať otázkou, ktoré z námietok vôbec možno podrobiť meritórnemu prieskumu. Ústavný súd je v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrhom (sťažnosťou) viazaný. Toto ustanovenie ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre interpretuje síce predovšetkým ako viazanosť petitom sťažnosti (porov. napríklad

IV. ÚS 106/2013 a tam citovaná prejudikatúra), avšak navyše aj ako viazanosť skutkovými tvrdeniami uvedenými v sťažnosti (porov. IV. ÚS 74/04, č. 54/2004 Zbierky nálezov a uznesení ústavného súdu; ďalej len „Zb. ÚS“). O to viac je preto ústavný súd viazaný vymedzením úkonov a postupov orgánu verejnej moci, ktorými malo dôjsť k zásahu do základných práv sťažovateľa, v petite sťažnosti.

V prerokovanej veci sťažovateľ označil v texte sťažnosti štyri okruhy námietok proti postupu a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 86/2011. V petite sťažnosti sa však sťažovateľ domáha už iba vyslovenia porušenia jeho základných práv tromi úkonmi, resp. postupmi krajského súdu, a to nedoručením stanoviska prokurátorky krajskej prokuratúry, oneskoreným upovedomením obhajcu a nedostatočnou rýchlosťou rozhodovania. Ústavný súd sa preto, súc viazaný takto vymedzeným predmetom prieskumu v petite sťažnosti, nemôže zaoberať námietkou sťažovateľa, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nebolo rozhodované s osobitnou starostlivosťou. Avšak považuje za potrebné uviesť, že táto námietka nebola v sťažnosti odôvodnená náležitým spôsobom, aký ústavný súd vo svojej judikatúre vyžaduje od sťažovateľa zastúpeného advokátom (porov. II. ÚS 117/05, č. 81/2005 Zb. ÚS), čo predstavuje prekážku meritórneho prerokovania tejto námietky ústavným súdom.

6. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta jednak porušenie ustanovení čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny, ktorých znenie je v podstate totožné a ktoré zaručujú, že nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Rovnako ustanovenia čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 8 ods. 5 listiny sú takmer totožné a obe zaručujú, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

6.1 Predmetom ochrany čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny je osobná sloboda jednotlivca, teda voľnosť človeka od vonkajších prekážok a obmedzení jeho pohybu (PL. ÚS 29/95, č. 8/1995 Zb. ÚS). Tieto ustanovenia však neobsahujú žiadnu materiálnu výhradu, teda žiadne materiálne kritériá, za ktorých by obmedzenie osobnej slobody bolo prípustné. Naopak, výslovne zverujú oprávnenie určiť dôvody (podmienky) a spôsob zbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody zákonodarcovi, ktorý je povinný pri zákonnej

úprave dbať jedine na to, aby nezasiahol do podstaty a zmyslu tohto práva (čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy, čl. 4 ods. 3 a 4 listiny). Aj predmetom ochrany čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 8 ods. 5 listiny je osobná sloboda jednotlivca, avšak len v prípade jedného druhu zásahu, a to väzby. Toto ustanovenie sa od čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny odlišuje aj existenciou tzv. sudcovskej výhrady, teda podmienením prípustnosti zásahu do osobnej slobody v podobe väzby rozhodnutím súdu, kým ustanovenie odseku 2 neobsahuje žiadne požiadavky na kvalitu alebo vlastnosti orgánu, ktorý rozhoduje o obmedzení alebo pozbavení osobnej slobody. Inak je však rozsah ochrany poskytovaný ustanovením čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 8 ods. 5 listiny v podstate totožný s rozsahom ochrany poskytovaným čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny.

Z uvedeného vzťahu preto vyplýva, že pri posudzovaní otázky, či vzatím obvineného do väzby došlo k zásahu do jeho ústavného práva, je ustanovenie čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 8 ods. 5 listiny ustanovením špeciálnym, ktoré má prednosť pred ustanovením čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny. Len tie aspekty práva na osobnú slobodu v súvislosti s väzbou, ktoré nie sú upravené v odseku 5, treba samostatne posudzovať aj podľa odseku 2 oboch uvádzaných článkov. V tomto zmysle predstavuje už sama úprava čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny špeciálne ustanovenie vo vzťahu k právam zaručeným inak v súdnom konaní v čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 36 a čl. 38 listiny.

6.2 Z ustanovenia čl. 17 ods. 5 ústavy (a tiež čl. 8 ods. 5 listiny) možno preto v prvom rade vyvodit' právo nebyť držaný vo väzbe bez rozhodnutia súdu, resp. len na základe rozhodnutia iného orgánu než súdu, ďalej právo nebyť vzatý do väzby bez naplnenia niektorého zo zákonných dôvodov väzby, ako aj právo nebyť držaný vo väzbe dlhší než zákonom ustanovený čas. Ústavný súd vo svojej judikatúre obsah záruk uvedených v týchto ustanoveniach rozširuje i o právo podať v každom štádiu väzby žiadosť o preskúmanie zákonnosti jej ďalšieho trvania (porov. II. ÚS 343/09). Integrovanou súčasťou ochrany poskytovanej čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny je aj príslušná zákonná úprava upravujúca predpoklady vzatia do väzby, ako aj postup pri rozhodovaní tak o vzatí do väzby, ako aj pri ďalších rozhodnutiach o väzbe (rozhodnutí o predĺžení väzby a o žiadosti o prepustenie z väzby), ktorej úlohou je poskytnúť obvinenému základné procesné záruky proti svojvoľnému postupu orgánov činných v trestnom konaní (porov.

I. ÚS 165/02, č. 10/2004 Zb. ÚS, podobne aj I. ÚS 67/03, č. 13/2004 Zb. ÚS). V neposlednom rade poskytujú uvedené ustanovenia aj právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby (I. ÚS 34/04, č. 21/2004 Zb. ÚS, podobne III. ÚS 188/06, č. 43/2006 Zb. ÚS).

7. Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje každému, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre z citovaného ustanovenia postupne odvodil viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí najmä právo na kontradiktórne konanie a vypočutie pred rozhodnutím o zákonnosti väzby (porov. napríklad rozsudok z 21. decembra 2010, Michalko proti Slovensku, sťažnosť č. 35377/05, bod 156, a tam citovaná prejudikatúra), ale aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania a právo nebyť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) postupom (porov. už citovaný Michalko proti Slovensku, bod 156 a 158). Požiadavka na „urýchlené“ rozhodnutie znamená, že lehoty rozhodovania súdu musia byť počítané na dni, prípadne týždne, nie však na mesiace (porov. napríklad rozsudok z 21. októbra 1986, Sanchez-Reisse proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 9862/82, rozsudok z 25. októbra 1989, Bezicheri proti Taliansku, sťažnosť č. 11400/85). Aj vzhľadom na to, že podobné záruky vyvodil vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy i ústavný súd, presadil sa v jeho judikatúre postupne názor, že rozsah záruk čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy sa v podstate prekrýva (porov. III. ÚS 34/07, č. 15/2007 Zb. ÚS).

8. Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk pristúpil ústavný súd k prieskumu jednotlivých námietok uplatnených v sťažnosti, ktoré sú spôsobilé meritórneho prieskumu (pozri bod 5).

9. Sťažovateľ v prvom rade tvrdí, že k porušeniu jeho práv malo dôjsť tým, že mu nebolo doručené stanovisko prokurátorky krajskej prokuratúry k jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

9.1 Ustanovenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku ukladá prokurátorovi, pokiaľ v prípravnom konaní nevyhoví žiadosti obvineného a neprepustí ho na slobodu, aby ju bez meškania predložil sudcovi pre prípravné konanie spolu so svojím stanoviskom a návrhom na rozhodnutie a upovedomil o tom obvineného a jeho obhajcu. Ústavný súd už vo svojej judikatúre zdôraznil, že súčasťou práva obvineného zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj právo oboznámiť sa so stanoviskom prokurátora k jeho návrhu na prepustenie z väzby (porov. už citované rozhodnutia č. 13/2004 Zb. ÚS, č. 41/2006 Zb. ÚS a č. 15/2007 Zb. ÚS, ale tiež I. ÚS 100/04, č. 89/2004 Zb. ÚS, I. ÚS 2/05, č. 14/2005 Zb. ÚS). Ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre (pozri skôr citované rozhodnutia) ešte výslovne uvádzal právo na doručenie písomného podania prokurátora (ako protistrany obvineného v trestnom konaní) a v podstate tejto judikatúry sa dovoľáva i sťažovateľ. Je však potrebné uviesť, že táto judikatúra sa týkala situácií, keď súdy rozhodovali o predĺžení väzby, resp. o žiadosti obvinených o prepustenie z väzby na neverejných zasadnutiach bez výsluchu obvinených. Preto v neskorších z citovaných rozhodnutí ústavný súd vo vzťahu k rozhodnutiam o väzbe rozšíril záruky vyplývajúce z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru aj o právo obvineného byť pred rozhodnutím o väzbe vypočutý. Na túto judikatúru nadviazal od 1. januára 2006 aj nový Trestný poriadok v ustanovení § 72 ods. 2 (v znení účinnom do 31. januára 2009), podľa ktorého mal byť obvinený pred rozhodnutím o väzbe síce vypočutý, avšak o ďalšom trvaní, predĺžení, zmene dôvodov väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby bolo za istých okolností možné rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, teda bez výsluchu obvineného.

K podstatnej zmene tejto úpravy došlo zákonom č. 5/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 5/2009 Z. z.“), ktorým bolo novelizované aj ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku tak, že o väzbe (vrátane rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, čo vyplýva z § 72 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje zásadne po vypočutí obvineného. To isté ustanovenie potom ustanovuje, že návrhy a žiadosti prokurátora sa majú bezodkladne doručiť obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho

prospech, sa majú doručiť prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť.

9.2 V prerokúvanej veci je z predložených listín zrejmé, že sťažovateľovi skutočne nebolo doručené stanovisko prokurátorky krajskej prokuratúry z 3. októbra 2011 k jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Bez potreby bližšieho rozboru, či toto stanovisko možno považovať za „návrh a žiadosť“ prokurátora, ktoré je súd podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku povinný doručiť obvinenému pred rozhodnutím o väzbe, považuje ústavný súd za potrebné poukázať na odlišnosť procesnej situácie obvineného pri rozhodovaní o väzbe za právneho stavu pred 1. januárom 2006, resp. 1. februárom 2009, a za stavu po 31. januári 2009. Na rozdiel od predchádzajúceho právneho stavu je totiž od 1. februára 2009 zaručené právo obvineného na prítomnosť pri rozhodovaní sudcu pre prípravné konanie o väzbe, ako aj právo byť pri rozhodovaní o väzbe vypočutý. To podľa názoru ústavného súdu podstatným spôsobom zlepšuje postavenie obvineného a zabezpečuje plnohodnotné kontradiktórne konanie pri rozhodovaní o väzbe. Práve kontradiktórnosť konania umožňuje obvinenému, aby si stanovisko prokurátora vypočul priamo pri rozhodovaní sudcu pre prípravné konanie a vyjadril sa k nemu ústne (porov. v tomto smere už citované rozhodnutie č. 41/2006 Zb. ÚS). Rovnako podľa názoru ústavného súdu prítomnosť obvineného pri rozhodovaní o väzbe umožňuje v určitej, hoci obmedzenej miere nápravu niektorých procesných nedostatkov v postupe súdu (sudcu pre prípravné konanie) v skorších štádiách tohto konania. V tomto zmysle ústavný súd už v citovanom náleze č. 14/2005 Zb. ÚS uznal, že nedostatok konania na prvostupňovom súde spočívajúci v tom, že obvinenému nebolo doručené stanovisko prokurátora k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, možno napraviť tým, že mu toto stanovisko bude doručené spolu s uznesením prvostupňového súdu, takže ho bude mať k dispozícii pri prípadnej príprave sťažnosti proti tomuto uzneseniu. Ústavný súd nevidí dôvod, aby sa od tohto stanoviska odchyľil v prerokúvanej veci.

Zo zisteného skutkového stavu v konaní pred ústavným súdom vyplýva, že na „verejnom zasadnutí“ 26. októbra 2011, na ktorom sa rozhodovalo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a nahradenie väzby zárukou, bol prítomný sťažovateľ i jeho obhajkyňa. Po prednesení obsahu žiadosti bola na vystúpenie vyzvaná prokurátorka krajskej prokuratúry, ktorá uviedla, že sa pridrižiava obsahu svojho stanovisko, a osobitne zdôraznila

jednu okolnosť (ktorá v podstate tvorila jediný bod stanoviska krajskej prokuratúry). Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ, ktorý bol navyše kvalifikovane zastúpený obhajkyňou, mohol a mal najneskôr na tomto mieste žiadať, aby mu bolo vyjadrenie krátkou cestou doručené a bol mu daný čas na jeho preštudovanie. Ak by z neho vyplynuli nové skutočnosti alebo tvrdenia, s ktorými sa dovtedy nemal možnosť zoznámiť, mal sťažovateľ podľa ústavného súdu právo žiadať odročenie výsluchu a určenie nového termínu. Pokiaľ by sudca pre prípravné konanie niektorej z týchto žiadostí bez zákonných a opodstatnených dôvodov nevyhovел a jeho pochybenie by nenapravil ani krajský súd, išlo by z hľadiska základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nepochybne o zásadne odlišnú situáciu, na ktorú by ústavný súd musel zareagovať.

Sťažovateľ však – napriek kvalifikovanej obhajobe – takto nepostupoval. Ústavný súd už v podobnej situácii upozornil, že obvinený nemôže pasívne vyčkávať rozhodnutie súdu o väzbe a v prípade, že je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou, ale v záujme ochrany svojich práv a osobnej slobody sa má snažiť ovplyvniť ho svojou argumentáciou ešte pred jeho vynesením (III. ÚS 227/03, č. 341/2003 Zb. ÚS). Opačný postup obvineného v prerokúvanej veci podľa názoru ústavného súdu neumožňuje kvalifikovať procesný nedostatok, ktorého sa okresný súd nedoručením vyjadrenia prokurátorky krajskej prokuratúry sťažovateľovi prípadne mohol dopustiť (porov. už citované ustanovenie § 72 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku), ako zásah do základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (resp. čl. 8 ods. 2 a 5 listiny), ako aj práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

9.3 Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že k sťažovateľom tvrdenému zásahu do jeho základných práv v tejto časti nedošlo.

10. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdí, k zásadu do jeho práv malo dôjsť tým, že obhajkyňa sťažovateľa nebola o termíne výsluchu upovedomená najmenej päť dní vopred v súlade s § 292 ods. 4 Trestného poriadku.

10.1 Toto ustanovenie, zaradené vo štvrtej hlave tretej časti pod marginálnou rubrikou „Verejné zasadnutie“, vyžaduje určiť deň, čas a miesto verejného zasadnutia tak,

aby aj obhajcovi zostala od upovedomenia o verejnom zasadnutí lehota aspoň päť pracovných dní na prípravu. Keďže citované ustanovenie sa vzťahuje výslovne len na verejné zasadnutie, na ktorom súd rozhoduje len vtedy, ak to výslovne ustanovuje zákon (§ 291 Trestného poriadku), je potrebné zaoberať sa otázkou, či procesný úkon okresného súdu konaný 26. októbra 2011, na ktorom sa rozhodovalo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, bol verejným zasadnutím alebo nie.

Ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009 rozoznávalo rozhodovanie o väzbe na neverejnom zasadnutí ako zásadu a ako výnimku z tejto zásady rozhodovanie na verejnom zasadnutí, ak bolo obvineného potrebné vypočúť. Novelou tohto ustanovenia vykonanou zákonom č. 5/2009 Z. z. došlo s účinnosťou od 1. februára 2009 k zmene citovaného ustanovenia. Podľa jeho súčasného znenia súd pri rozhodovaní o väzbe v zásade musí obvineného vypočúť, zákon však už neustanovuje, že sa tak deje na verejnom zasadnutí. Naopak, priamo v citovanom ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku je ustanovené, že „o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný“. Z dôvodovej správy k uvedenému zákonu č. 5/2009 Z. z. (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 793) pritom vyplýva, že rozhodovanie o väzbe s výsluchom obvineného podľa novelizovaného § 72 ods. 2 Trestného poriadku je rozhodovaním na neverejnom zasadnutí, nie na verejnom zasadnutí. O tom svedčí novelizácia nielen ustanovenia § 302 ods. 2 Trestného poriadku umožňujúceho v prípadoch rozhodovania o väzbe (§ 72 ods. 2 Trestného poriadku) prítomnosť prokurátora, obvineného a obhajcu na neverejnom zasadnutí, ale aj ustanovení § 348 ods. 4, resp. § 349 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorých sudca pre prípravné konanie, resp. samosudca pri rozhodovaní o väzbe postupuje podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku aj vtedy, ak nerozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí. Z toho teda vyplýva, že zákonodarca považuje postup upravený v ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku v podstate za neverejné zasadnutie (samozrejme s tou výhradou, že samosudca ani sudca pre prípravné konanie formálne nevykonávajú neverejné „zasadnutie“), ktoré má byť vďaka prítomnosti strán a právu obvineného na vypočutie rovnocennou náhradou verejného zasadnutia, nie však za verejné zasadnutie v zmysle § 291 a nasl. Trestného poriadku. To napokon vysvetľuje aj osobitnú

úpravu určovania termínu výsluchu a upovedomovania o ňom v ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku, ktorá by inak bola zbytočná, ak by išlo o verejné zasadnutie, pretože v takom prípade je postup predvolávania a upovedomenia strán upravený v sťažovateľom citovanom ustanovení § 292 ods. 4 Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu sa podľa názoru ústavného súdu na upovedomenie obhajcu o termíne výsluchu obvineného pred rozhodnutím o väzbe nepoužije toto naposledy citované ustanovenie, teda ani v ňom upravená lehota na doručenie upovedomenia aspoň päť pracovných dní vopred. Napokon je potrebné pripomenúť, že ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku umožňuje výnimočne vykonať výsluch obvineného aj bez prítomnosti obhajcu, ak tento nie je zastihnuteľný.

10.2 Z uvedených dôvodov okresný súd neporušil zákon, keď upovedomenie o termíne výsluchu nedoručil obhajkyňi sťažovateľa aspoň päť pracovných dní vopred. Uvedené, samozrejme, neznamená, že postup príslušného oddelenia okresného súdu, ktoré podalo zásielku s upovedomením obhajkyňi na poštu až 21. októbra 2011, hoci pokyn na to dostalo od sudcu pre prípravné konanie už 6. októbra 2011, je správny. Naopak, taký postup môže naznačovať zľú organizáciu práce súdnych oddelení okresného súdu, čo potvrdzujú aj obdobné problémy spojené s expedovaním uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 479/2011 z 26. októbra 2011 (podľa pečiatky v spise expedované 4. novembra 2011, na poštu však podané až o sedem dní neskôr 11. novembra 2011). Podstatné však je, že tento nedostatok nie je v prerokúvanej veci porušením zákona. Okolnosť, že okresný súd procesný úkon vykonaný 26. októbra 2011 sám označil ako „verejné zasadnutie“, na veci nič nemení, pretože podľa už citovaného ustanovenia § 291 Trestného poriadku prípady, v ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadnutí, určuje len zákon, nie súd svojím rozhodnutím.

V závere možno dodať, že samotnému sťažovateľovi bolo predvolanie doručené včas, pričom aj jeho obhajkyňa sa o ňom dozvedela skôr než doručením upovedomenia, keďže už 24. októbra 2011 podala na okresnom súde doplnenie žiadosti o prepustenie z väzby, na ktorom je už aj podpis sťažovateľa získaný z väzby. Napokon, ani sám sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, ako konkrétne bolo oneskoreným upovedomením jeho obhajkyne sťažené jeho právo na obhajobu (inak povedané, ako sa chcel na obhajobu pripraviť inak v prípade, že by jeho obhajkyňi bolo upovedomenie doručené včas), ani

zo zápisnice o výsluchu z 26. októbra 2011 nevyplýva, že by sťažovateľ alebo jeho obhajkyňa žiadali termín odročiť z dôvodu nedostatku času na prípravu.

10.3 Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že k sťažovateľom tvrdenému zásahu do jeho práv v tejto časti nedošlo.

11. Záverečná námietka sťažovateľa, ktorá je spôsobilá prieskumu ústavným súdom, je námietka nedostatočnej rýchlosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Ústavný súd už uviedol (pozri bod 5), že v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom návrhu (sťažnosti). Tým sa vymedzuje predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a len vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. V prerokúvanej veci sťažovateľ v petite svojej sťažnosti za porušovateľa svojho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby označil len krajský súd, preto môže ústavný súd preskúmať len rýchlosť konania krajského súdu.

Podľa zisteného skutkového stavu (pozri bod 2.4) bola vec sťažovateľa predložená krajskému súdu 7. novembra 2011 a spis bol vrátený okresnému súdu 5. decembra 2011, teda približne po jednom mesiaci, resp. štyroch týždňoch. Len toto obdobie konania tak možno pričítať krajskému súdu, keďže jedine v tomto období mal krajský súd kontrolu nad spisom a rýchlosťou postupu v konaní. Krajský súd však mohol začať o sťažnosti rozhodovať reálne až po 15. novembri 2011, keďže až vtedy bolo obhajkyňi sťažovateľa doručené písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia. Ak by bol krajský súd rozhodoval vo veci skôr, vystavil by sa riziku, že by obhajkyňi uprel právo prípadne doplniť podanú sťažnosť v nadväznosti na obsah odôvodnenia písomne vyhotoveného uznesenia okresného súdu. Taký postup však už ústavný súd označil za ústavne nesúladný (porov. II. ÚS 76/2011, č. 61/2011 Zb. ÚS). Od 15. novembra 2011 do 5. decembra 2011 tak uplynuli približne tri týždne, počas ktorých krajský súd vo veci rozhodol, svoje uznesenie písomne vyhotovil a spis spolu s ním vrátil okresnému súdu. Konanie na jednom stupni

v trvaní približne troch týždňov však ústavný súd nepovažuje za nesúladne s požiadavkou urýchlenosti (porov. zhodne I. ÚS 126/05).

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že k sťažovateľom tvrdenému zásahu do jeho základných práv postupom krajského súdu nedošlo. V súlade s uvedeným sa pri hodnotení urýchlenosti nemohol zaoberať obdobiami, počas ktorých sa spis nachádzal na okresnom súde (t. j. do 7., resp. 15. novembra 2011 a po 5. decembri 2011), hoci tie signalizujú nedostatočnú rýchlosť konania, keďže sťažovateľ okresný súd ako porušovateľa práv neoznačil.

12. Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť okrem iného takú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnený sa podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu považuje najmä taký návrh (taká sťažnosť), ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva označeného sťažovateľom, pretože nie je daná jeho vzájomná súvislosť s napadnutým postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06). Z uvedených dôvodov je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 86/2011 z 22. novembra 2011 a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, už na prvý pohľad (*prima facie*) netrpia nedostatkami tvrdenými sťažovateľom. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel preto k záveru, že ju treba odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013